

Patrick Cockburn: Väst hjälpte till att skapa de förhållanden som tvingar irakier, iranier och syrier att korsa Kanalen

[Ur [Counterpunch](#), 7 december 2021. Översättning från engelska, Göran Källqvist.]

Det är en regering som mer än någon tidigare i den brittiska historien tänker i termer av paroller och rubriker. Det löjliga och opraktiska i dess förslag för att hindra desperata människor att korsa Kanalen i överfulla gummibåtar är det senaste beviset på det.

Premiärminister Boris Johnson och inrikesminister Priti Patel har ett utnyttjande av främlingsfientlighet att tacka för sina politiska karriärer, så det är inte oväntat att de misslyckas med ett så komplicerat problem som korsandet av Kanalen, som kräver internationellt samarbete.

Även utifrån de senaste årens bedrövliga standard skulle Johnsons och Patels flykt från verkligheten vara komisk – om inte resultatet vore så tragiskt.

Förslagen i Johnsons offentliga brev till president Macron innehåller fantasier som att 20 mil franska stränder skulle patrulleras av brittiska säkerhetsstyrkor tillsammans med franska poliser.

Vilket land i världen skulle tillåta en sådan urvattning av sin suveränitet? Denna tanke är i nivå med Patels förlöjligade förslag att brittiska fartyg varsamt skulle ramma sköra gummibåtar som är fulla av människor och som spricker av ett nålstick, för att få dem att återvända till Frankrike.

Regeringar som saknar en praktisk politik hemfaller ofta till att ”förklara krig” mot någon elak verksamhet – i detta fall människosmugglare – som kan beskyllas för alltihopa.

Ett bra exempel på detta är ”kriget mot droger” som president Nixon förklarade för ett halvt sekel sedan, med ökänt värdelösa och självdestruktiva konsekvenser.

Regeringens senaste magiska formel är att krossa människosmugglarnas ”affärsmodell”. Smugglarna framställs som ett gäng mordiska gangsters, men samtidigt som att de med hjälp av ogenomförbara hot om svåra straff på något sätt kan pressas lika lätt som om de ägde pizzabutiker.

Precis som med heroin och kokain kommer inte denna politik att fungera, eftersom efterfrågan på det de kriminella tillhandahåller – droger i ett fall, olaglig förflyttning till ett annat land i det andra – är alltför stark och belöningen för leverantören alltför stor.

Ett uppblåst förhållningssätt om lag-och-ordning kanske imponerar på allmänheten, men på ett eller annat sätt kommer tillgången alltid att finnas där. Det finns många saker som påverkar priset på tunga droger i Storbritannien, men omskrivna polisaktioner är inte en av dem.

Trots heltäckande bevakning av båtfolket i Kanalen i media finns det fortfarande en begränsad förståelse av vad som fick dem att sälja sina sista ägodelar, betala gangsters en massa pengar och överge sina hem. Ett viktigt motiv är uppenbart att de inte ser någon framtid i sitt eget land, men skälet att efterfrågan på människosmugglarnas tjänster är så hög är mer komplicerad.

Identiteten hos de 27 människor som drunknade när deras lilla båt sjönk i onsdags [1 december] är en fingervisning om vad som gick fel. Många kom enligt andra migranter från staden Ranya i Kurdiska regionen i norra Irak.

De andra offer vars kroppar har identifierats innefattar en kurdisk man och kvinna, båda från Syrien, två manliga jemeniter, en kurdisk man från Iran och två andra män från Irak, men det är okänt om de var kurder eller araber.

Irakiska, syriska och iranska kurder dominerar eftersom kurderna har varit de största förlorarna under kriget i länderna i de norra delarna av Mellanöstern. Kurderna hyllades som modiga allierade mot IS fram tills dessa besegrades 2019, då kurderna utelämnades på nåd och onåd till sina många fiender.

En FN-rapport denna vecka beräknar att det fram till slutet av 2021 kommer att ha dött 377.000 jemeniter under Jemens bortglömda, av sauderna iscensatta krig, omkring 150.000 under striderna och resten av svält som har orsakats av konflikten.

Många av den nuvarande vågen av migranter som når Kanalen kommer från fyra länder – Afghanistan, Iran, Irak, Syrien – som har upplevt våldsamma militära konflikter och fortfarande lider under konsekvenserna av dem. Det är rätt att säga att väst spelade en stor roll i att ha fört in kriget i dessa länder och inte kan undkomma ansvar för de katastrofer som följde.

Men fördömande av interventioner utifrån missar poängen att krigföringen i Mellanöstern under de senaste 30 åren har ändrat karaktär, och har orsakat en annan sorts massflykt. Debatten i Storbritannien om de som söker asyl är verkliga flyktingar som flyr undan våld och förföljelser, eller om de istället är ekonomiska migranter som söker efter en förbättrad levnadsstandard, förs därför på felaktiga premisser.

Denna inställning kanske var giltig för 30 år sedan men inte idag, eftersom militär och ekonomisk krigföring har blandats ihop. Jag såg detta första gången 1990, då USA och dess allierade fick FN att genomdriva tuffa sanktioner, liktydigt med en ekonomisk belägring, mot Irak efter att Saddam Hussein hade invaderat Kuwait.

Embargot varade i 13 år, gjorde inget för att avsätta Hussein, men ödelade fullständigt den irakiska ekonomin och samhället, som än idag inte har hämtat sig helt.

Trots att kurderna i norra Irak var dödsfiender till Hussein drabbades de lika hårt som alla andra i Irak. På 1990-talet besökte jag en by inte så långt från Ranya, som enligt uppgift var hem för många av de som dog i Kanalen denna vecka. I denna by kunde invånarna bara tjäna pengar genom att desarmera särskilt farliga hoppminor vid namn Valmara som täckte området, och sälja det explosiva materialet inuti för en struntsumma. Många hade förlorat sina händer eller fötter i minfalten.

Iran har sedan länge varit måltavla för ekonomisk krigföring. Under Donald Trumps presidentperiod skärptes den ytterligare, då han lämnade kärnenergiavtalet med Iran som Barack Obama hade slutit. Sanktionerna har fullständigt misslyckats att tvinga det iranska ledarskapet att förhandla, men de har förvisso gjort vanliga iranier, och särskilt de iranska kurderna, utfattiga.

Syrien har utsatts för sanktioner ända sedan det första upproret mot Bashar al-Assad för 10 år sedan. Men förra året skärptes de av Trump och alla handelsförbindelser med landet kapades.

Det gjordes under den så kallade Caesars skyddslagstiftning för civila, som inte gjorde något för att skydda civila men ledde till att den syriska valutan kollapsade och undernäring uppstod, inte bara i regeringskontrollerade områden utan även i oppositionstyrda zoner runt Idlib, de turkiskkontrollerade enklaverna och den kurdiska regionen i nordöstra Syrien.

Militär och ekonomisk krigföring går nu hand i hand, så det är inte längre någon mening att skilja mellan ekonomiska migranter och politiska flyktingar som flyr militära aktioner. Båda är flyktingar som drivs bort från sina hem av olika sorters krigföring. Men det finns föga förståelse i väst för att om man förstör ett lands ekonomi så kan många av dess invånare hamna vid ens tröskel eller dö när de försöker nå den.

Ekonomisk krigföring i Mellanöstern fungerar särskilt bra för Washington, eftersom de miljoner som den tvångsflyttar styr kosan mot Europa och inte mot USA. Européerna verkar aldrig ha tagit till sig det.

Vad går att göra för att stoppa eller vända på denna massutvandring? Kopplingen mellan ekonomiska sanktioner och tvångsflyttning bör erkännas för vad det är. Embargon ska betraktas som ett av krigets grymmaste vapen som riktar sig mot civila och förvandlar dem till flyktingar.